

VZKŘÍŠENÍ

ZDRÁVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 59 – posvícení 2004

DESÍTKA

tu dosud nebyla, protože jsme ještě neslavili žádné desetiletí, až letos, kdy si připomínáme toto kulaté výročí posvěcení našeho chrámu. Mnozí, kteří se tehdy zúčastnili oné velké slavnosti posvěcení, již mezi námi nežijí, a je jich dost, a my sami jsme o deset let starší – věkem, zkušenostmi, ale i nemocemi a obtížemi pokročilého věku.

Když jsme u té desítky, nebylo by na škodu, kdyby každý z nás si v tento výroční den – 17. června – vzpomněl na den svých vlastních desátých narozenin, jak je tehdy prožíval jako chlapec nebo děvče v kruhu své rodiny, na místo, kde se odehrávala rodinná oslava, kdo byl při ní přítomen, co mu řekla jeho maminka nebo tatínek atd.

Desáté narozeniny chrámu jsou samozřejmě zcela něco jiného než naše vlastní, ale v obojím případě je zde důvod k poděkování nebeskému Otci. V našem osobním životě – za dar života a víry, pokud jde o chrám – za všechny milosti a duchovní dary, které jsme v něm v uplynulých desíti letech obdrželi. A protože k díkům se vždy pojí prosba, proto poprosme o další Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro nastávající léta našeho života, ale i společného duchovního domova naší farnosti – chrámu a celého areálu.

Kéž nám Pán Bůh dá milost prožít v něm mnoho let a naplnit se všemi duchovními dary, které se zde uskutečňují.

P. Marian OSB

**Jak veliká je Boží dobrota! Je větší než si můžeme představit.
Jsou chvíle a tajemství Božího milosrdenství, jež překvapují i nebesa.
Zanechme všech úsudků o duších, vždyť Boží milosrdenství k nim
budí úžas.**

Sv. Faustyna

● Desáté výročí posvěcení kostela NPPM ve Strašnicích

Vždy, když se oslavuje nějaké výročí, vzpomíná se na uplynulá léta, co nám přinesla hezkého, zajímavého nebo také nepěkného. Čas většinou potlačuje nepříjemné vzpomínky a převažují pak ty vzpomínky hezké a příjemné. A je to tak dobře!

Při pohledu zpět na datum 17. 6. 1994, kdy byl náš kostel posvěcen, se mi vybavil jiný letopočet, který je také velmi důležitý a dá se považovat za skutečný prvopočátek. Je to rok 1924, kdy byl založen „Spolek pro postavení katolického kostela ve Starých Strašnicích“ - a jak ten čas letí - je to už 80 let. Pouhým porovnáním těchto dvou výročí vidíme, že od rozhodnutí postavit kostel až k jeho posvěcení uplynulo neuvěřitelných 70 let. Pro úplnost zde musím dodat, že naši farní kapli, která je dnes společenským sálem, a kde řada z nás prožila většinu svého „farního života“, musím z pohledu historie výstavby kostela vidět jako přechodnou etapu (64 let dlouhou) na cestě za původním záměrem strašnických farníků. A ten byl naplněn právě před 10 lety 17. 6. 1994.

Cesta k tomuto slavnému dni nebyla ani krátká, ani jednoduchá. Vzpomeňme na některé významné události na této pouti. Radostné události roku 1929, kdy byl paní M. Škrábkovou darován pozemek na stavbu kostela, roku 1930, kdy byla zahájena a také dokončena výstavba farní budovy s kaplí. Neradostné události let 1938, 1948 a 1968, kdy bylo nutno z politických důvodů vždy znovu pozastavit záměr.

V mých vzpomínkách má nezastupitelné místo jeden okamžik. Bylo to 13. 11. 1989, den po svatořečení svatě Anežky České v Římě v Aule Pavla VI. Tehdy otec kardinál Tomášek vyslal k nebi svým hromovým hlasem prosbu za celý český národ: „Svatá Anežko Česká, oroduj za nás!“ Zaznělo jako výstřel ze startovací pistole ke startu do nových časů i ve snahách strašnických farníků. Hned v roce 1990 byla vyhlášena soutěž na zadání stavby, při návštěvě posvětil Svatý otec Jan Pavel II. základní kámen a v roce 1991 byl podán návrh na rozhodnutí o umístění stavby na Útvar hlavního architekta. Zde jsme museli čekat, modlit se a stěžovat si neuvěřitelných 16 měsíců, než jsme rozhodnutí obdrželi.

Ale co je to 16 měsíců proti 70 rokům?

Pak následují radostná data 19. 10. 1992, kdy vydané stavební povolení nabylo právní moci, 11. 11. 1992, kdy bylo požehnáno staveniště a zahájena stavba, 1. 5. 1993 uložení základního kamene do zdiva kostela a konečně vytoužený okamžik 17. 6. 1994 - posvěcení nového kostela. To byla veliká slavnost, přišlo mnoho vzácných hostů a doufám, že mi ti ostatní prominou, když zmíním jenom pana kardinála Vlka, pana biskupa Müllera z Regensburgu, zástupce farnosti z Lappersdorfu a strašnické farníky. Tito všichni přispěli velkou měrou ke zdaru díla, které na svých bedrech statečně a trpělivě nesl otec Marian.

Současně se stavbou jsme museli zajistit finanční krytí celé stavby. To byla velmi obtížná záležitost, ale zároveň i radostná. Zde se v plné síle a kráse ukázala Boží prozřetelnost, která nám přivedla řadu dobrodinců z Čech i ciziny, kteří nám pomohli svými dary postavit nový kostel.

Rozhodující finanční pomoc pro výstavbu nového kostela jsme získali od biskupství v Regensburgu, jmenovitě od pana biskupa Manfreda Müllera, prostřednictvím jeho pomocného biskupa pro ekonomiku pana Vincenta Gugenberga. Zprostředkování a doporučení celé záležitosti se ujala spřátelená farnost v Lappersdorfu, zejména pan profesor Otmar Kappl a pan farář Gottfried Dachauer. Všem dobrodincům ze srdce upřímně děkujeme!

Přes všechnu štedrost dárců někdy finanční prostředky došly a zdálo se, že stavba bude ohrožena. Kritická situace byla v lednu 1994, kdy jsme měli 4 miliony dluh a před námi bylo ještě zaplatit asi 10 milionů k dokončení kostela. Na naše prosebné dopisy generálním ředitelům čtyř největších českých bank jsme dostali odpověď, abychom stavbu zastavili, že ji nikdy nedokončíme. To bylo stanovisko ekonomických expertů. Pán Bůh nás však neopustil, vyslyšel modlitby generací strašnických farníků a dovedl nás k dokončení kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie. Zázraky se dějí i dnes!

Při svěcení kostela pan kardinál Vlk v promluvě řekl, že náš kostel stojí na správném místě, a že je na nás, abychom ho naplnili životem z evangelia, uposlechli výzvu Božího slova a nechali se shromáždit Kristem. Uplynulých deset let života našeho farního společenství v novém kostele ukázalo, že se zde rádi necháváme shromáždit Kristem, že se snažíme žít z evangelia a chceme poslouchat výzvu Božího slova. Přeji tomuto Božímu domu a jeho farnímu společenství ještě mnohokrát deset let, aby „...poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.“ A všem farníkům, kteří se o to snaží, upřímně děkuji.

Karel Duchek

● POVÍDÁNÍ S ARCHITEKTEM

V encyklopedii z roku 2003 Architekti – Kdo je kdo - mě u hesla **Synek Jindřich ing. arch.**, zaujalo uvedené osobní krédo: „**Hledej spíš to, co spojuje než to, co rozděluje**“. Teprve s odstupem času si jako farník - stavař, který se kolem stavby také trochu pohyboval, uvědomuji přítomnost této myšlenky v průběhu celé výstavby.

U příležitosti 10. výročí posvěcení chrámu Neposkvrněného Početí P. Marie ve Strašnicích jsem položil několik otázek autoru architektonického řešení ing. arch. Jindřichu Synkovi:

1. Na úvod bych se rád zeptal, s jakými pocity dnes po deseti letech sedáváte ve strašnickém kostele? Je to uspokojení z dobrého díla, nebo nacházíte něco, co byste dnes vymyslel jinak?

Popravdě řečeno, nepřicházím často. Ale přicházím rád. Přiznám se, že i po deseti letech je tento chrám pro mě hmatatelný zázrak. Celá historie by byla na dlouhé povídání, ale jedno je jisté – byla zde jasná vůle Boží. A já byl jedním z jejích nástrojů. Mám upřímnou radost, když vidím, že zde všechno našlo své místo a že celý areál je plný života. Včetně divadla. A to je moc dobře. Mám silný pocit radosti a vděčnosti.

Samozřejmě, jako autora mě trápí některé detaily, které se úplně nepodařily. Z důvodu špatně provedené práce nebo z nedostatku peněz na kvalitnější materiál. Ale to je tak i u ostatních staveb.

2. Stále znovu, když se zadívám na strukturu dřevěné klenby, obdivuji tu nádheru. Pohled na ni je z každého místa kostela trochu jiný. Jak vlastně vznikl nápad na realizaci této monumentální klenby?

Dřevěná klenba, nebo řečeno jazykem současným, skořepina, je skutečně krásná. Sám jsem byl překvapen co dokáže světlo se strukturou obyčejného dřeva. A je také živé - mění se s pohybem slunce i člověka. Nápad vznikl za večerů, v parku pod hruškou, když jsem odcházel z večerní bohoslužby. Po 9 měsících. Plášť Panny Marie, která přijímá každého, kdo přichází. A snad jsem si takto představoval samu Marii. Jednoduchou, harmonickou a krásnou.

S vlastní konstrukcí bylo trochu starostí. Ale myslím, že přišel správný člověk ve správnou chvíli. Statik – ing. Otokar Hrdlička. On vymyslel definitivní tvar skořepiny ve tvaru hyperbolického paraboloidu, která je složena ze 4 vrstev dřevěných „nekonečných“ lamel, probíjených křížem přes sebe. Celá tloušťka nosné skořepiny činí 7,7 cm na maximální rozpětí 30 metrů a tvoří zároveň strukturu přiznanou do interieru. Je to světový unikát.

3. A co bylo vůbec nejtěžší při vymýšlení architektonického návrhu stavby? Nad čím jste strávil nejvíce času? Byly všechny Vaše představy naplněny?

Vtělit inspiraci do hmoty nebylo úplně snadné. Znamenalo to řadu konzultací s odborníky od nás i z ciziny. A také hledání, zda je něco podobného už někde realizováno. Člověk se musí poučit ze zkušenosti druhých, ale nakonec musí mít i dost odvahy a důvěry. Při hledání firmy, která by provedla realizaci jsme neměli štěstí. Jednali jsme s Teskem (česká firma, specializovaná na dřevěné konstrukce), s holandskou firmou, ba byli dokonce ve Frankfurtu u firmy Hess. Všechno neúspěšně. Obávali se určitého rizika. Ale nakonec opět přišel správný člověk ve správný čas. Ing. Nechvátal od firmy Petrov. Doporučil nám rezonanční dřevo, ze kterého se staví klavíry, udělali jsme spolu pracovní model konstrukce ze dřeva ve velkém měřítku a začali jsme lepit dřevěné vazníky... I když nakonec konstrukci realizovala firma Tesco (mimořádně, značně nekvalitně), přece jenom s odstupem času bych rád tomuto českému podnikateli poděkoval, že přišel ve chvíli, kdy jsme začali pochybovat.

4. V kostele je umístěno několik pozoruhodných uměleckých děl. Mohl byste přiblížit jejich krátkodobou historii, říci pár slov o jejich autorech, případně u některých přiblížit symboliku. (Mám na mysli např. otisk bosých nohou).

Je to pravda, že každé umělecké dílo zde má svůj výklad. Ale i vlastní chrám je založen na jednom symbolu. Symbolu života. Kubisté říkali, že vertikála a horizontála jsou prvky statické (jako země, stěna, sloup ad.), naopak šikmost je prvkem pohybu (vítr, déšť, pára ad.). Proto i rámy oken a dveří mají podobu klasů – tedy života. A tak i kříž už není nehybným symbolem statiky smrti, ale překonán pažemi rozepjatého Krista – symbol vzkříšení.

Výklad symboliky uměleckých děl je tento:

Oltář – kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním

Ambon – tváří v tvář Božímu slovu musíme být čistí, proto otisk bosých chodidel a dlaní

Svatostánek – Bůh přebývá v nedostupném světle

Křtitelnice – pramen vody tryskající k životu věčnému

Autoři jsou mí přátelé akad. malíři Pavel Šlégl a Petr Štěpán a akad. sochař Michal Šarše. Pomáhali mi vyjádřit i kontrast lehké skořepiny a pevných bodů, které poskytují zakotvení a jistotu.

Kříž, socha Panny Marie a Křížová cesta byly realizovány později a myslím, že ne úplně šťastně. Zejména Křížová cesta snižuje podstatně úroveň ostatních uměleckých děl.

5. Naši farníci mají Vaše jméno spojeno se stavbou chrámu Neposkvrněného Početí P. Marie ve Strašnicích. Já však vím, že jste projektoval i jiné zajímavé stavby. Povězte nám také něco o nich.

Projektuji již přes 30 let. Za tu dobu bylo těch projektů nepočítaně a realizovaných staveb asi taky přes 30. Motorest Devět křížů na dálnici D1, hraniční přechod Hatě, hotely, nákupní centra, ale také rekonstrukce klášterů. Mimo jiné i arcibiskupský palác na Hradčanech, na kterém jsem se svým

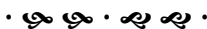
ateliérem pracoval víc jak 5 let. Přestavoval se za provozu za velmi omezených finančních prostředků z Ministerstva kultury a darů ze zahraničí, které byly účelově vázány na konkrétní věc, třeba výtah. Myslím, že se v hodině dvanácté podařilo zachránit významný architektonický skvost.

A z poslední doby bych rád uvedl komunitní centrum Hnutí Fokoláre – Centrum Mariapoli ve Vionoři. Zatím byla z finančních důvodů realizována 1. etapa. Jde o centrum tohoto hnutí v naší republice. Je to pro mě opět veliká milost být účasten na vtělování tohoto charismatu do podoby moderní architektury. Pokusil jsem se vyjádřit spiritualitu tohoto hnutí, která se dá shrnout do slov: Jednota a život podle evangelia. Tedy normální život prožívaný s Bohem uprostřed lidí. Opět jakási jednoduchost, harmonie a čistota.

Kdybych na závěr měl definovat svoje chápání architektonické tvorby, řekl bych, že je to způsob vyjádření mé lásky k lidem.

Ing. arch. Jindřich Synek

Připravil a za spolupráci děkuje Milan Moc

Snad nebude na škodu si teď také trochu připomenout, kolik úsilí, diplomacie a překonávání protivenství předcházelo tomu slavnostnímu 17. červnu před deseti roky.

Opsáno z farní kroniky

z pera otce Mariana:

„...Že není snadné postavit kostel, toho jsem si byl vědom (třebaže jsem si ani nedovedl představit, co to vše obnáší) od první chvíle, kdy tuto myšlenku vyslovil – respektive napsal zesnulý pan kardinál Tomášek ve svém dopise z 29. května 1968, který mi poslal a ve kterém mne vyzýval, abych pomohl při znovuoobnovení spolku pro vybudování nového kostela zde ve Strašnicích. Příznávám se, tehdy se mi do toho krajně nechtělo, ale jak se říkává „odříkaného chleba největší kus“, sklapl jsem podpatky jako na vojně a pustili jsme se do toho....“

Z kroniky:

r. 1990 – 7. 2. setkání spolupracovníků na výstavbu nového kostela, dali si název „Mariánská hut““. Během dalších schůzek vzniká napětí mezi „Hutí“ a autorem navrhovaného kostela ing. arch. Václavem Dvořákem.

březen – doporučení z arcibiskupství, abychom je požádali o souhlas k zahájení přípravy výstavby a dali podmínky k připravovanému konkurznímu řízení

červen – 1. kolo konkurzního výběru na kostel (z 20 návrhů), vybráno 7 návrhů do druhého kola.

srpen – ozývá se jeden z autorů návrhu, označený AMBIT, který sice obdržel v 1. kole nejvíce hlasů, ale ve druhém kole (liturgická komise) neprošel, a proto se dožadoval zadání a vypracování dalšího návrhu. Vzhledem k tomu, že jsme vybrali návrh ing. Synka došlo k tomu, co následovalo a trvalo přes půl roku.....

Např. telefonické hovory a výměny dopisů s obcí architektů, s autory AMBITU. Ti zaslali otevřený dopis i p. biskupovi Lebedovi, který předali také redakci KT, snaha o stažení dopisu byla neúspěšná (nepomohl ani telefonát biskupu Vlкови, který měl na starosti tisk). Proto bylo nutno napsat odpověď. Stalo se tak za přítomnosti p. biskupa Lišky, ale KT ji nikdy neuveřejnil.

r. 1991 – únor – provedeno polohopisné a výškopisné zaměření kaple NPPM a okolí jako podklad pro práce na projektu budoucího kostela. Když firma Skrbek toto prováděla, ozvali se poprvé manželé M., kteří bydlí v přízemí domu v Nučické ul. Ani po osobní návštěvě ing. Synka a administrátora si nedali věc vysvětlit a zaujali negativní stanovisko, jak se projevilo v pozdějších měsících.

duben – 6. 4. večer v 19 hod. se konala beseda o novém kostele s arch. Synkem za účasti širší veřejnosti, především sousedů, kteří na tuto besedu také zvali, ovšem s úmyslem – jak dosvědčují jejich letáky – překazit stavbu. Beseda měla bouřlivý průběh.....

...zjistilo se, že stavební pozemek, který byl vytvořen v 50. letech....., není zcela náš a je zapotřebí získat do vlastnictví část od pí. M. S... navázání kontaktů se zmíněnou paní, respektive s jejím manželem a celou rodinou, jak se později ukázalo, bylo dost tristní....

Tato záležitost se táhla až do února r. 1992, rodina nebyla ochotná podepsat kupní smlouvu. Jednáním s nimi byl pověřen jeden právník, po jeho neúspěšném jednání pověřen jiný. S rodinou jedná on, administrátor a pan Duchek. Jejich zásluhou dosaženo kladného výsledku.

1992

6. 2. večer schůze farní rady, na které administrátor přednesl dopis, který zamýšlí zaslat na p. V. S. – schváleno a členy podepsáno

11. 2. se dostavili na faru manželé S. – reakce na dopis – s podepsanými listy kupní smlouvy. „Ledy praskly“ – tím byl jeden velmi závažný zádrhel rozuzlen.

Díky Pánu Bohu a Panně Marii!

Po velikonocích byla snaha přimět ÚHA k vydání územního rozhodnutí tím, že splníme jejich nové (asi dva) požadavky, ale bylo to marné....

Manželé M. mezi tím vyvolali podpisovou akci občanů a získali asi 160 podpisů....

A takto bych mohla pokračovat ještě na několika dalších stranách. Myslím, že pro představu, co obnášelo to „sklapnul jsem podpatky...“ to bohatě stačí! Proto, stejně jako před rokem, si dovolím napsat – Otče Mariane, zaplat' Vám Bůh! A stejně tak ovšem i Vaším spolupracovníkům na poli diplomacie.

Pan Duchek i pan architekt píší o velikém Božím díle. Při pročítání kroniky si opravdu nelze nevěšmout pomoci Boží a Panny Marie. Většina důležitých

událostí totiž připadla na mariánský svátek. Kdyby někdo tvrdil, že dnes už se zázraky nedějí, rozhodně mu nevěřte!

Marie Mocová

Na tomto místě jsme zamýšleli uveřejnit několik příspěvků od vás čtenářů. Ukázalo se, že tato představa byla poněkud naivní a strašníctví farníci jsou velmi, ale opravdu velmi zaneprázdněnými lidmi. Nedostali jsme jediný příspěvek! Škoda!!

*Obrátili jsme se proto na naše děti. Jako vždy nezklamaly!!!
(necháváme v původním znění, děti chodí do 1. a 2. třídy)*

Při hodině náboženství odpovídaly děti na dvě otázky:

- *Jak se mi líbí náš kostel?*

- *Proč chodím rád do kostela?*

U nás v kostele se mi nejvíce líbí svatostánek, kříž nad oltářem a socha Panny Marie.

Chodím do kostela ráda, abych dělala Pánu Bohu radost, i když se mi do něj někdy nechce. Něco mě nutí jít, asi to bude anděl strážný.

Johanka

V kostele se mi líbí Svatostánek a písničky co spívá pěvecký sbor.

Rád chodím do kostela protože je to Boží dům kde se modlíme. Chodím do kostela aby jsem se modlil.

David

Líbí se mi na kostele ty barevné okna.

Chodím tam rád protože se v kostele pomodlím. Protože kemě bůh mluví.

Martin K.

V kostele se mi líbí oltář, protože je z kamene a dřevěný strop.

Chodím tam rád, protože se mi tam líbí.

Ondra

Co jse mi u nás v kostele líbí? U nás v kostele jse mi líbí svatostánek, zajímavý oltář, architektura kostela a nejvíc písničky u dětské nedělní mše.

Chodím tam rád a proč? Je pravda, že se mi někdy nechce jít do kostela, ale když se přemluví, jsem tam rád, hlavně když jsou na dětské nedělní mši pohádky a můžu ministrovat a pomáhat u oltáře.

Kuba

U nás v kostele se mi líbí bezbarierová vchod (koloběžka brusle) velké prostory v zádu, zborový doprovod + kytara, ešte se mi líbí pyramidová střecha.

Do našeho kostela chodím rád protože se mi tam všechno líbí!

Eda

Jak ministranti ministrují, socha Panny Marie, svatostánek, oltář, kříž s Ježíšem.
Ráda poslouchám jak hrají na varhany. Že je tam Pan Ježíš. Jak zpívají někteří lidé.

Nikola K.

U nás se mi líbí socha Panny Marie, svatostánek a oltář.
Ano, chodím do kostela rád. Protože se setkám s Bohem, protože ministrování mne baví a protože mám rád naše kněze: Jana Houkala a Mariána Klennera.

Martin D.

Že je moderní a že je v něm v zimě teplo.
Většinou se mi do kostela moc nechce, ale pak jsem ráda že jsem tam šla. Protože prostě proto. A protože je tam hodný kaplan Jan.

Terka

U nás v kostele se mi líbí pohádky.
Ano, chodím rád do kostela, protože vím, že tam na mě Pán Ježíš čeká.

Vojtěch

Do kostela chodím kvůli Bohu.
V našem kostele se mi líbí oltář.

Nikola R.

Do kostela chodím rád protože si můžu povídat s Panem Bohem. Taky tam chodím rád protože mám klid na to abich se chtěl polepšit. Mám tam klid na přemíšlení co jsem provedl a uvažovat o tom.
Líbí se mi na něm všechno.

Honzík

Křížová cesta, zpěv.
Chodím do kostela rád, - „Ježíšek je můj kamarád“.

Jára

Na našem kostele se mi líbí, že je celý obložený ze světlého dřeva a také, že je tu moc hodný otec Marian Jan Nepomuk Klener.
Chodím do našeho kostela ráda také protože tam je kaplan Jan Houkal který nás učí náboženství a při mši svaté povídá pohádku. Také s námi pojede na tábor.
Chodím tam ráda také protože je v našem kostele teplo a je tam příjemně.

Anička

A předškolní děti?

- Proč chodíme rádi do kostela?

„Máme rádi Pána Ježíše.“

„Někdy Pána Ježíše o něco poprosit.“ (Karolínka)

„Abychom slavili, jako když tam byla nevěsta a ženich.“ (Ferda)

- Jak vypadá náš kostel?

„Jako raketa“ (Tomášek)

„Jako plachetnice“ (Mareček)

- Co v kostele děláme?

„Modlíme se a zpíváme si“ (Kačka)

„Musíme být potichu!“ (Dominika)

● ZPRÁVY Z FARNOSTI

☞ Na **farních www stránkách** najdete v rubrice O farnosti nově **fotogalerii** našeho kostela. Stránku připravil Ondra H., děkujeme. Uvítáme i další fotografické, textové nebo námětové příspěvky. Zájemci o jinou pomoc též dojdou uplatnění.

☞ **Pozvání na prohlídku botanické zahrady**

Už jste navštívili nádhernou botanickou zahradu v Praze – Tróji? Možná, že dosud ne, možná, že již ano – ale i přesto vás zveme na procházku její části – japonské zahrady. Pak bychom se mohli (od 16 hodin) zúčastnit prohlídky léčivých rostlin, o nichž nás zasvěceně poučí odborní zaměstnanci botanické zahrady.

Sraz zájemců bude ve čtvrtek 24. června u autobusu č. 112 v Holešovicích (jezdí i do ZOO) – ve 14,45. Všichni jste srdečně zváni!

Jménem farní Charity
Ing. Ludmila Tylová

☞ Na **ukončení školního roku** zve otec Jan všechny děti na **celodenní výlet** a to v sobotu **26. června**.

☞ **Farní knihovna** má letos prázdniny od 17. června do 7. září.

☞ **Výzva na prázdniny!**

Nová fotogalerie na našem webu a výročí posvěcení nás inspirovaly k vyhlášení tématu **NÁŠ KOSTEL ve fotografii a kresbě**. Zúčastnit se mohou všichni bez rozdílu věku, kdo rád fotografuje nebo maluje a kreslí. Své příspěvky (formát fotografií minimálně 13×18) nezapomeňte označit jménem, popř. také věkem (zvláště u dětí) a odevzdávejte je v sakristii nebo v knihovně do konce září. Na podzim bude uspořádána výstavka všech prací, nejlepší díla budou vystavena také na farním webu. Těšíme se, že se podělíte o své vidění našeho pěkného kostela.

Duchovní obnova – ČÍŽOVÁ

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl našim obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“ V těchto slovech se skrývá první Boží povolání člověka. Nikdo nepřišel na svět náhodou. K životu nás povolal Bůh.

Člověk byl stvořen ve stejný den jako zvířata. Liší se od nich jen bohoobrazností. Kdy se však podobá více Bohu než zvířeti? Když žije podle Boží vůle, když žije křesťansky, ve svatosti. A k tomu je také povolán. Povolání ke křesťanství by mělo být to nejdůležitější v našem životě. Měli bychom si uvědomit, že je to velký dar.

Bůh nás k něčemu volá každý den. Proto se ho na to v modlitbách ptejme, neboť je krásné najít radost ve službě Bohu.

Při volbě životního povolání mějme v sobě také ducha služby. A neřidme se dnešním módním heslem, „více ze života“, ale spíš heslem „dej více ze života“.

V úvodu jsem se snažil shrnout některé myšlenky ze čtvrté duchovní obnovy, jejímž tématem bylo povolání.

V pátek 30. 4. jsme vyjeli ze Smíchovského nádraží a do chaty v Čížové jsme dorazili kolem devatenácté hodiny. Najedli jsme se a následovalo první setkání. Jan na něm mluvil o „vocatione ad vitam“, povolání k životu. Pak jsme asi tři čtvrtě hodiny roztahovali a opět jsme se sešli na mši svatou. Potom chtěl jít Jan už spát. Nám mladým se ještě moc nechtělo, ale Jan nás do spacáků dostal celkem rychle.

V sobotu byl budíček v sedm hodin. Vojta Pleskot, Pavel Hůla a já jsme jeli nakupovat. Po našem návratu Jan prohlížel zkušeným okem náš nákup a oznámil nám, že jsme koupili málo vuřtů. Pavel je tedy jel dokoupit. Když se vrátil, shromáždili jsme se na povídání o povolání ke křesťanství.

Po roztahování jsme šli na výlet. Kolem poledne jsme došli k řece Otavě. Na březích stáli rybáři a tahali jednu ryбку za druhou. Žádná ale nebyla dost velká, tak je hned pouštěli zpátky do vody. Šli jsme dál. Hráli jsme zábavné hry, jako například házení po sobě šiškami nebo šlehání se kopřivami. Pak jsme začali stoupat a došli jsme na sráz nad řekou. Zde jsme vyndali salámy a chleby a naobědvali jsme se. Po obědě jsme se vydali opět na cestu. Dokonce jsme šli i kousek podle azimutu. Naše příští zastávka byla ve Vráži. Jan nám zde koupil limonádu. Pak jsme šli na vlak a vrátili jsme se do Čížové.

Chvilí jsme si odpočinuli a Jan nás opět svolal na setkání. Povídal o životním povolání. Roztáhání jsme zakončili mší svatou. Zbytek večera jsme strávili u

táboráku. Opékali jsme si vuřty a povídali vtipy. Zahráli jsme si také několikrát městečko Palermo a šli jsme spát.

V neděli jsme šli hned po snídani do kostela na mši. Neměli jsme to daleko. Barokní kostelík sv. Jakuba stál hned nad chatou. Po návratu bylo poslední povídání o volbě povolání a o duchovním povolání. Pak jsme šli na oběd do jedné restaurace a vrátili jsme se do chaty, abychom ji uklidili. Vydali jsme se na vlak a do Prahy jsme dojeli kolem sedmé hodiny.

Na informačním papíru, který jsme od Jana dostali před odjezdem, bylo napsáno, abychom si s sebou vzali dobrou náladu. Myslím, že za všechny mohu říct, že jsme si ji přivezli zpět znásobenou.

Zdeněk Provazník

VÝLET NA BABKU A SKALKU

Když se řekne výlet na Babku a Skalku, mohli bychom si představit, že pojedeme jednu stanicí metrem a navštívíme starou dámu na Skalce ve Strašnicích.

To však nebyla tentokrát pravda. Skupinka tvořená malými, odrostlejšími i několika zcela odrostlými dětmi se vydala pod vedením našeho kaplana Jana přesně na opačnou stranu – na Smíchovské nádraží. Odtud jsme se vlakem vydali do Řevnic. Samotná jízda vlakem byla pro mnohé děti i Jana zážitkem.

Jan pro nás vymyslel 12 km dlouhou trasu se dvěma cíli, kopci Babkou a Skalkou. Cesta jarní přírodou ubíhala příjemně. Děti se výborně bavily, protože jsme hráli hry. Před polednem jsme došli k prvnímu cíli. Pod Babkou jsme si udělali přestávku a nasvačili se.

Po výstupu na kopec jsme si chvíli vychutnávali krásný rozhled a vydali se ke Skalce. Prohlédli jsme si tam křížovou cestu, kostel a bývalý františkánský klášter. Odtud už jsme šli do Mníšku pod Brdy a nastoupili do vlaku. Během cesty Jan vyhlásil a odměnil vítěze her.

Výlet se velmi vydařil. Ztráty byly minimální. Pouze jedna kšiltovka. Dvanácti kilometrovou trasu hrdinně zdolala i nejmladší pětiletá účastnice Terežka. Do Prahy jsme si přivezli mnoho krásných zážitků.

Zuzana Provazníková

ZÁPISKY Z PŘECHODU LUŽICKÝCH HOR

Je pátek 14. května. Před farou strašnického kostela postává třináct mladých lidí a vesele se mezi sebou baví. Opodál leží krosny. Otec Jan nervózně přechází sem a tam s mobilem v ruce. Strašnická mládež se chystá na výpravu a vše vypadá jako obvykle.

Ručičky mých hodinek se neúprosně blíží k půl čtvrté, nikoho to však zřejmě nezaráží. Konečně přijíždí auto s posledním účastníkem našeho výletu. Bereme si na záda batohy a pomalu odcházíme na nádraží.

Za hodinu už sedíme v autobuse, který jede směrem na Nový Bor. Z Nového Boru jdeme pěšky do Sloupu v Čechách, kde máme na faře přespávat. Tato fara je barokní a téměř se zdá, že na ní nebyly provedeny žádné opravy či úpravy od dob baroka. Tento dojem se naštěstí tak docela nepotvrdí, protože posléze zjistíme, že je zde zavedena voda (jestli pitná, to nevím jistě, ale v každém případě ledová) a elektřina, rozhodně však ne ústřední topení. Po večeři se sejdem ke slavení mše svaté a takřka ihned poté jsme zahráni do spacáků.

V sobotu začínáme přechod Lužických hor. Poté, co po sobě uklidíme (podle většiny z nás věc naprosto zbytečná, neboť celkově zanesený a špinavý vnitřek fary nemůže rozhodně jedno zametení zaprášeným smetákem či přejetí plesnivým mopem zachránit), se vydáme cestou do kopců. I přes protesty mnohých vyjdeme (my někteří se vydrápeme) na pohraniční vrchol Hvozd, odkud je snad nádherný výhled za jasného počasí, když tam ale dorazíme my, není vidět nic, přesněji řečeno – nic zajímavého (pokud vás ovšem nezaujmu kapky dopadající na okolní stromy a na střechu (zavřeného) bufetu). Mezitím se totiž opravdu dá do deště, který sice není prudký, nicméně vytrvalý a nepříjemný. Po pětaticeti kilometrech chůze naštěstí objevíme otevřený hostinec, kde se můžeme alespoň částečně zregenerovat a hlavně usušit. Zbylých pět kilometrů na faru do Jitavy díky tomu dojdeme bez problémů.

Další den se, více či méně mátožní a rozbolavělí, odebereme na mši do místního kostela. Jak jsme se dozvěděli, na bohoslužbu chodí z vesnice obvykle jen dva tři lidé, a proto je zde jen jedna mše za měsíc.

Po mši se pustíme do přípravy snídaně ze společných zásob. Tato procedura probíhá tak, že část lidí se aktivně účastní, více jich obchází kolem, několik jich záhadně zmizí a někteří udělají rady, bez nichž bychom se podle jejich názoru neobešli (například jak nejlépe namazat chleba sýrem, jak efektivně vařit vodu ve varné konvici či jak udělat čaj). Z nějakého důvodu však tato pomoc není patřičně doceněna.

Po snídani se vypravíme na zbývající trasu. Přejdeme přes vrch Velký Vápenný, kde se opět rozprší. Během dne se ale vyčesí, a když přijdeme do Kryštofova údolí, můžeme se obdivovat blankytně modrému nebi, na němž v tuto

chvíli není takřka ani mráček, i zeleným kopcům, kde se pasou stáda oveček. Navštívíme i místní barokní kostelík sv. Kryštofa.

Kryštofovo údolí není jen nejkrásnějším úsekem našeho putování, ale i jeho cílem. Zde totiž nasedneme na vlak do Liberce, odkud pojedeme rovnou do Prahy. Po půl deváté dorazíme na strašnické nádraží a tam se také rozloučíme. Každý se už sice těší na pohodlný domov, ale nemyslím, že by se mezi námi našel někdo, komu by se tato výprava (i přes vysoký počet kilometrů) nelíbila.

Poznámka: Považuji za naprosto nezbytné podotknout, že hitem tohoto výletu se stal jeden druh bramborových lupínků. V sáčcích s chipsy byly totiž přiloženy také umělohmotné figurky (dle nápisu na obalu ze „strašákolekce“) – podle mého názoru na nich nebylo nic pozoruhodného, někteří si to však nemysleli. Ke každé postavice byl přiložen lístek s jejím jménem. Jistí členové výpravy vynalezli mimo jiné řeč, kterou by se figurky mohly mezi sebou dorozumět. Neumím ji sice zaznamenat písemně, ale zní asi jako: „uuuoaaaghr, muooóááh, huéiooohh“. Otec Jan však kupodivu neměl ani pro „strašákolekci“, ani pro jejich (z filologického hlediska nesporně zajímavý) jazyk pochopení.

Eliška Churaňová

LAGIEWNIKI

Jsou jednou z částí polského Krakova. Lagiewniki jsou místem poutním, spojeným s Ježíšem, se sestrou Faustynou Kowalskou, s Božím milosrdenstvím.

Lagiewniki jsem navštívila s dalšími poutníky (ze Strašnic jsme byli tři) v sobotu 17. 4., tedy den před svátkem Božího milosrdenství.

Vedle klášterních budov, kde čtyři roky žila ss. Faustyna, dva roky jako novicka a dva roky před svou smrtí, stojí velkolepá moderní budova chrámu Božího milosrdenství. Již z dálky viditelná „loď“, uvnitř stroze moderní a přitom vznešená, kde hlavní dominantu tvoří kopie obrazu Božího milosrdenství – Ježíš se dvěma paprsky vycházejícími z jeho srdce, kopie obrazu z klášterního kostela, ve kterém jsou uloženy ostatky svěťice. Místo pro 5 tisíc poutníků.

Postavit nový kostel se stalo nutností, protože na poutní místo začalo přicházet stále více lidí, až přes milion ročně, a starý kostel už nestačil pro takové množství věřících. Proto bylo roku 1996 rozhodnuto o stavbě nového chrámu a začalo se s přípravami. V červnu 1997 Svatý otec při své páté pouti do vlasti posvětil základní kámen. Tempo prací bylo veliké, během tří let byl postaven chrám, samostatně stojící věž, adorační kaple a několik budov tvořících zázemí. 17. srpna 2002 byl chrám Svatým otcem posvěcen.

Svatá Faustyna, občanským jménem Helena Kowalska se narodila 25. srpna 1905 ve vsi Glogowiec, jako třetí z deseti dětí v chudé rolnické rodině. Od dětství vynikala zbožností, láskou k modlitbě, pracovitostí a poslušností i velkou

citlivostí k potřebám lidí. Do školy chodila necelé tři roky, v 16 letech odešla do služby.

Hlas povolání pocítovala už od sedmi let. Rodiče ale s jejím vstupem do kláštera nesouhlasili. Helena se tedy snažila toto Boží pozvání přehlušit, ale pobídnuta vizí trpícího Krista a slovy výčitky: „Jak dlouho tě mám snášet a jak dlouho mě budeš klamat?“, se pokusila najít místo v klášteře. V několika žádala o přijetí, ale byla odmítnuta. Až 1. srpna 1925 vstupuje do kláštera Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství. Přijala jméno Marie Faustyna. Noviciát absolvovala v Krakově a zde také složila první a po pěti letech věčné řeholní sliby. Pracovala v několika kongregačních domech jako kuchařka, zahradnice a vrátná.

Navenek nic neprozrazovalo její neobvykle bohatý mystický život. Celý její život se soustřeďoval na důslednou snahu o stále dokonalejší sjednocení s Bohem a na obětavou spolupráci s Ježíšem na záchraně duší. Hloubku Helenina duchovního života odkrývá její deník. Pán ji obdařil velkými milostmi: darem kontempace, hlubokým poznáním tajemství Božího milosrdenství, vizemi, zjeveními, skrytými stigmaty, darem prorokovat a číst v lidských duších a také vzácným darem mystického sňatku. Při tomto obdarování napsala: „Duši nečiní dokonalou ani milosti, ani zjevení, ani vytržení, ani žádné jí udělované dary, nýbrž vnitřní spojení mé duše s Bohem....má svatost a dokonalost spočívá v úzkém spojení mé vůle s vůlí Boží“.

Přísný způsob života, vyčerpávající posty, bolestné mystické zkušenosti a následně duchovní a morální utrpení související s uskutečňováním poslání, které od Krista dostávala, život daný v oběť za hříšníky. Sestra Faustyna onemocněla tuberkulózou a 5. října 1938, krátce po dovršení 33 roku života umírá. V dubnu 1993 byla prohlášena za blahoslavenou, v dubnu 2000 za svatou.

Této prosté, bezmezně Bohu důvěřující řeholnici, svěřil Pán Ježíš velké poselství milosrdenství určené celému světu: „Posílám celému lidstvu tebe se svým milosrdenstvím. Nechci zraněné lidstvo trestat, nýbrž toužím je vyléčit přivinutím je na své milosrdné srdce“.

Poslání ss. Faustyny spočívá v připomenutí odedávna známé, ale zapomenuté pravdy víry o milosrdné Boží lásce k lidem a v předání nových forem úcty Božího Milosrdenství, jejichž praktikování má vést k obnově náboženského života v duchu křesťanské důvěry a milosrdenství.

Deníček: Boží milosrdenství v mé duši

Faustyna Kowalska

1017

Pán mi řekl: „Toužím dávat se duším a naplňovat je svou láskou, ale je málo těch duší, které chtějí přijmout všechny milosti, jež jim má láska určila. Má milost nepřijde nazmar, pokud ji duše, pro niž je určena nepřijímá, bere si ji jiná duše.“

1059

Ježíš mi přikazuje vykonat nověnu před svátkem Milosrdenství a dnes ji mám začít za obrácení celého světa a za poznání Božího milosrdenství. – Aby všechny duše oslavily mou dobrotu. Toužím po důvěře svých tvorů, povzbuzuj duše k velké důvěře v mé bezedné milosrdenství. Ať se ke mně nebojí přiblížit duše slabá, hříšná, i kdyby měla víc hříchů, než je na zemi písku, vše se utopí v propasti mého milosrdenství.

1577

Řekni duším, ať nestavějí ve vlastních srdcích překážky mému milosrdenství, které si tolik přeje v nich působit. Mé milosrdenství pracuje ve všech srdcích, které mu otevírají své dveře, spravedliví stejně tak jako hříšník potřebují mé milosrdenství. Obrácení a vytrvání je milost mého milosrdenství.

Co víc člověk potřebuje?

Marie Mocová

Vstoupili jsme do Evropské unie - a co dál?

Střípy z naší cesty - „Pouti národů“ do MARIAZELL

Pout' naší farnosti do Mariazell se uskutečnila v sobotu 22. května. Jeli jsme dvěma autobusy společně s farníky od sv. Ignáce a s farností vlašimskou.

Krásná Mariazellská bazilika je tradičně uznávaná za duchovní centrum všech Středoevropanů. Osm středoevropských národů sem přijelo i tentokrát pozdravit Pannu Marii, Matku Rakouska, Paní maďarského národa a Matku Slovanů, a poděkovat Pánu za nedávné rozšíření Evropské unie.

Slavnost vrcholila pontifikální mší svatou. Zaujala mě myšlenka z homilie: za co my křesťané máme prosit v nové sjednocené Evropě? Odpovědi byly překvapivé:

1. máme věřit, že s Boží pomocí je možno překonat každou překážku, každé rozdělení. Bylo to řečeno silněji: „s Bohem přeskočme každou zeď“. Kolik takových „zdí“ mezi sebou v Evropě ještě máme. Kolik jich zůstalo z dřívějšíka! Buďme mostem ke vzájemnému porozumění.

2. modlit se za jednotu nás všech. Nejen vnější sjednocení, ale jestliže jsme vstoupili do Evropské unie, hledejme vnitřní sjednocení, soulad, společné cíle, společnou budoucnost.

3. modleme se, aby Evropa zůstala na svých křesťanských základech, aby byla křesťanská.

Ovšem Evropa zůstane jen tak dlouho křesťanská, dokud my se ještě budeme modlit. Dokud nebudeme svou víru v sobě skrývat, dokud naše křesťanství bude viditelným znamením pro druhé. Nesnadný úkol, dosti nesnadný, ale naléhavý.

Mnozí z vás jistě „Pout' národů do Mariazell“ sledovali v televizním přenosu. Nemusím proto popisovat, co jste sami mohli vidět a slyšet. Zmíním se jen o drobnostech, které možná na obrazovkách nebyly tolik postřehnutelné. Například dopoledne nám zpříjemnily takové kartónové židličky, pěkný projev pozornosti a nápaditosti pořadatelů. Seděli jsme po celou dobu jakž takž v suchu.

V televizi asi nebyly vidět naše radiopřijímače, malé walkmany i se sluchátky. Ty jsme dostali, abychom slyšeli překlad do češtiny. Přijímač se nevracel a tak každému z nás rádio zůstalo na památku. Takže si právě teď na sluchátkách poslouchám stanici „Vltavu“ a těším se z toho daru. Ten vstup do Evropské unie byl vlastně docela příjemný, ne?

-av-

● Kardinál Tomáš Špidlík: Poslední modlitba sv. Cyrila před smrtí

Všechna přikázání Boží tvoří jednotu a harmonii. Nemůže se zanedbávat žádné z nich. Přesto však má každý člověk své zvláštní povolání, poslání. Mají je i národy, svůj ráz má i každá doba. Svět se blíží krok za krokem k poslednímu cíli, který je úplné a nezviklané vítězství dobra, návrat Krista na tuto zemi. Je na nás, abychom urychlili dobu zkoušek a strádání, které triumf Boží předcházejí.

Dnešní doba přinesla s sebou rozmnožení styků mezi lidmi. Úkolem křesťanů je tuto rostoucí jednotu posvětit, přičinit se o to, aby se stala jednotou v Kristu. “Všichni, kteří nosí jméno Kristovo, nechť se spojí jako nikdy před tím v modlitbě Páně: Aby všichni byli jedno, jako Ty, Otče ve mně a já v Tobě.” /Jan XXIII./.

Národy, zvláště malé, se zachrání a najdou svou hodnotu v mozaice velkého obrazu všelidství, jako zdravé údy mystického těla, jehož hlavou je ten, jehož jméno je Alfa a Omega, začátek a konec /Zjev. 1, 8/.

Přes jedenáct století uplynulo od smrti našeho věrozvěsta sv. Cyrila /r. 869/. Několik kroků od římské Panny Marie Sněžné, jejíž obraz se nyní uctívá ve velehradském paladiu jako Matka jednoty, ležel na smrtelném loži apoštola našich národů a jeho poslední modlitba nám byla vložena do vínku jako odkaz, „dědictví otců”, smysl našich dějin:

„Pane Bože, který sis ponechal ke své službě anděly nadtělesné, nebe jsi rozpjál a zemi zbudoval a vše, co je, z nebytí přivedl k bytí, který činíš po vůli těm, kdo se tě bojí a zachovávají tvá přikázání, vyslyš mou modlitbu a ochraň své stádo, k němuž jsi mne, svého neschopného a nehodného služebníka, poslal. Zbav je všeliké bezbožné a pohanské zloby a mnohomluvného jazyka kacířského, který mluví rouhavě proti tobě..., a dej, ať se tvá církev hojně rozroste, a až všechny shromáždíš v jednomyslnosti, učiň je lidem vyvoleným, stejně smýšlejícím o pravé tvé víře a správném vyznání, a vdechni jim do srdce slovo své nauky. Je to jistě tvůj dar, že jsi nás nehodné přijal za hlasatele svého Krista. Odevzdávám ti jakožto tvé ty, kteří konají dobré skutky tobě milé a které jsi mi svěřil. Spravuj je silnou svou pravicí, aby všichni slavili tvé jméno, mocná Trojice.”

JaN

● PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Co vám utíká ze všeho nejrychleji? Mě prázdniny. Je to snad nejrychlejší část roku. Pak asi Vánoce. Než si člověk užije krásných dárků a dárečků, už musí zas do školy.

Nevím jak vám, ale nám už i červen utíkal rychle. Ráno se sluníčkem se dobře vstávalo, večer jsme mohli dlouho běhat venku, žádná práce s oblékáním, ani se školou. Ale to vy znáte, je to prostě bezva!

O prázdninách je čas si víc povídat s kamarády, s babičkou a dědečkem, i rodiče jsou odpočatí a víc si s nimi užijeme. Ráda jsem poslouchala vyprávění dospělých, jaké to bylo, když oni byli malí, jak si hráli, jak se smáli, jak se báli... jak byli jako děti vždycky, ale vždycky hodní?!?

Takové děti nejsou, děti se snaží, ale stejně jako dospělým se to někdy nepovede.

Náš tatínek nám rád vyprávěl, jak cvičil husy, když je pásal, aby mohly vystupovat v cirkuse. Jedna si při drezúře zlomila nohu. Tatínek strachy, aby nebyl bit, rozstříhal pásek, kterým měl být po zásluze potrestaný, na malé kousíčky. Bit tedy nebyl, ale za trest musel drhnout rejžákem podlahu v kuchyni a ušetřit peníze na nový pásek Husu nakonec babička upekla a všichni si moc pochutnali.

Zkuste si letošní prázdniny víc povídat s dospěláky, uvidíte jaká je s nimi legrace, co zajímavého prožili.

Nezapomeňte vyzvídat i na našem Pánu, ptát se Ho a těšit se s Ním, nezapomeňte, že je s námi vždycky a všude, u babičky, na táboře, na horách i u moře, že nás neopouští ani na chvíli, je náš kamarád a má nás rád. Je skvělý, protože má na nás vždycky čas.

Řešení kryptogramu modlitby Otče náš z minulého čísla:

I - 15x, V - 14x, X - 0x, C - 1x, L - 5x, D - 9x, M - 9x = 13 935

Děti, přeji vám pěkné prázdniny a těším se na nějaký pěkný příběh z prázdninového vyprávění.

Ahoj Lída

INFORMACE O SPOLEHLIVÝCH FIRMÁCH A PRACOVNÍCÍCH, VĚTŠINOU
Z ŘAD FARNÍKŮ

		Telefon, M = mobil
silikonové těsnění oken a dveří, žaluzie	Pavel Brtva	274 775 796
roušky ke křtu	Marie Brtvová	274 775 796
opravy televizí, videa a veškeré elektroniky	František Šika	274 860 048 M 603 856 946
realitní služby, koupě, prodej a výměny bytů a domů, právní pomoc aj.	fa Ing. P. Šrámek	zázn. 224 256 445 272 766 015 (po 20. hod.)
zednické a instalatér. práce, (jen drobné opravy)	Ladislav Pořízek	272 654 479
bezplatné poradenství v oblasti rodin. financí, zhodnocení vašich úspor, pojištění	Magdalena Bílková <i>finanční poradce</i> <i>OVB přijde k vám</i>	271 722 550 M 606 505 543
němčina - výuka, překlady, příprava na zkoušky, jedn. i skupiny, i dochází	Dr. V. Holub, CSc.	274 813 231
malířské a natěračské práce (zkušený, zručný, ochotný, nízké ceny)	fa Pavel FRANTA	274 784 382 M 605 205 314
doučování jaz. - Aj, Nj, Fr, Šp, Lat práce na PC - Windows, Internet	Josef Voráček	272 651 059
odvozy osob i věcí; pořízení videozáznamu z rodinných událostí	František Novák	M 724 224 213
švadlena - opravy a úpravy oděvů, šití na zakázku (i z kůže), opravy výšivek a krajek	Zuzana Bartáková	274 820 128

Další firmy a odborníci – důchodci, kteří by chtěli také oznámit svou nabídku ve VZKŘÍŠENÍ, se mohou přihlásit ve farní knihovně v obvyklou dobu.

Tato témata nás všechny skrytě ovlivňují každý den:

Naučil jsem se...

že stačí, aby jeden člověk řekl: „Cítím se s Tebou dobře“, abych se cítil dobře.

že být přátelský a laskavý je více než mít pravdu.

že vždy ještě zbývá možnost pomodlit se za někoho, když už nemám sílu mu pomoci jiným způsobem.

že bychom měli být rádi, když nám Bůh nedává vše, o čeho žádáme.

že každý by měl svoje slova udržovat jemná a něžná, protože zítra se k němu mohou vrátit.

že nezáleží na tom, jak váženým jsi v životě. Každý potřebuje přítele, který s ním dokáže dělat i hlouposti.

že nikdo není dokonalý, dokud se do něj nezamiluješ.

že když plánuji jít společnou cestou s někým, dávám mu současně možnost, aby mi ubližoval.

že každý, koho potkáš, si zaslouží být pozdraven s úsměvem.

že úsměv je nejlevnější způsob jak zlepšit svůj vzhled.

že Pán neučinil vše v jeden den. Což mě nutí k zamyšlení, jestli já bych měl?

že právě malé denní události dělají život velkolepým.

že každý by chtěl žít na vrcholu, ale všechno štěstí a růst se uskutečňuje při cestě tam.

že šance nejsou nikdy ztraceny, tu, kterou propásneš, dostane někdo jiný.

že jestliže jsi naplněn trpkostí, štěstí zakotví někde jinde.

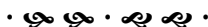
že mít dítě usínající v náručí je tím nejkřehčím krásným pocitem na světě.

že nikdy nemůžeš odmítnout dárek od dítěte.

že si nemohu vybrat jak se cítím, ale mohu si vybrat, co s tím udělám.

že nejlepší je dávat rady jen ve dvou případech: pokud jsi o ně požádán nebo při nebezpečí ohrožení života.

Napsal Andy Rooney, (výběr z textu)

Bohoslužby v našem kostele:

pondělí – pátek 18 hod.

sobota 7, 18 hod.

neděle 7, 9, 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou

Příležitost ke svátosti smíření: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši svaté

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na <http://strasnice.lantanet.cz>

Vydává farnost u Neposkvrněného Početí Panny Marie, Ke Strašnické 1000/10, Praha 10.

Redakčně zpracoval kolektiv.